

Родена съм в годината на огнения кон през далечната 1966 година, а във вените ми тече буйна южна кръв на два непокорни рода от най-прекрасното, но и прокълнато място на Балканите, събрало Ада и Рая в магнетичното име Хазнатар. Темата за силата на корените, за родовата памет, приятелството и предателството, за единството в различността и заличаването на границите чрез любов винаги са ме занимавали. Няколко мои сборника с разкази представиха тази тема чрез съдбата на своите герои. Посланията и идеите им преминаха после плавно и естествено и в романите ми, защото въпреки грозното, уродливото и страшното в света около мен все още там има и красота, приятелство, обич, прошка, милосърдие, състрадание, човечност.

Чрез творбите си – стихове, есета, разкази и романи показвам онова, което ме крепи и в реалния живот – истинските приятелства извън предразсъдъците на етнос, религия, пол, социална йерархия. Фактът, че през изминалите петнайсетина години голяма част от произведенията ми бяха отличени с награди в национални и международни конкурси, а героите в тях спечелиха много приятели, показва, че си струва да се пише и говори за това.

Политиката разделя хората, изкуството, приятелството и обичта ги събират отново – на една маса, в едно страдание, в един празник, в една балканска душа.

Надявам се всеки, който даде шанс на книгите ми, да намери в тях онова, от което душата му има нужда, за да разтвори крила за полет.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Моето детство, раждането на дъщеря ми, написването на романа ми „Хазнатар“.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявала?

Борбата с рака, която вода от известно време.

В какво вярваш?

В Бог, Съдбата, в ангелското у хората, в Майката природа, в истинската любов и в силата на семейството.

Вярваш ли в хората? А в себе си?

Вярвам в онова зрънце добро у хората, което може да спасява, пречиства и променя. Вярвам в себе си, знам какво никога няма да направя и какво винаги ще бъде част от живота ми – обичта, милостта, семейството, верността към истинските приятели.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая да оздравея, да имам още малко време да бъда с моето семейство, да напиша още поне един роман. Надявам се чрез силата на позитивното в себе си, чрез милостта на Бог и Светлите ангели да се справя с изпитанието, което имам в момента.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Да пътувам, да обиколя света, да видя как живеят хората в Аляска, Африка, Австралия. Важно е да се срещаме с други нрави, с друго светоусещане, защото така помъдряваме и разбираме кое всъщност е истински важно в живота.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Тя е важна в живота на всеки. Първо трябва да простим на себе си грешките, които сме направили, и никога повече да

не ги повтаряме. Иска се огромна сила и воля да простиш на някого, който те е наранил, унизил, смазал. Но не е невъзможно. Прошката ни пречиства и ни дава сили да продължим пътя си напред със слънце в душата.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш?

Миналото има значение само тогава, когато носи светлина и дава сила. Болезнените и черни страници в живота си съм затворила завинаги. Живея тук и сега, с моето семейство и малкото верни приятели, и се надявам да имам още светли дни в бъдещето, за да бъда с тях и да се радвам на живота.

Какво е Животът за теб сега? Опиши ми го с три думи.

Прекрасно е усещането сутрин да отвориш очи и да разбереш, че и днес си жив. За мен сега е скъп дар, който оценявам истински, защото знам, че може да бъде още съвсем малко при мен. Животът е обич, слънце, усмивка.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Усмивката на дете, разцъфнало цвете, зелено дърво, шум на планински ручей, влюбени, хванати за ръка, бременна жена, която носи чудото на живота в себе си, задружно семейство, верни приятели на преклонна възраст.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Навсякъде на Балканите – където и да отида, най-мило ми е, когато съм сред балканци. Ние сме повече еднакви,

отколкото различни, по-лесно е да бъдем приятели, отколкото врагове.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Вярата в Бог, в Съдбата, подкрепата на семейството ми и верните приятели, писането.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

Моите баби и дядовци, родителите ми, семейството ми, верните приятели – от тях научих много неща за себе си, за живота, за ценното и стойностното в него.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Не. Аз съм такава, каквато ме е създал Бог. Живея в мир със себе си и света около мен. Благодарна съм за всичко, което имам. И не съжалявам за нищо, което нямам.

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Не се страхувам от смъртта. Тя е неизбежна част от живота. Вярвам, че има живот след нея, че съществува прераждане, че хората могат да се върнат като душа в друго тяло, за да бъдат отново с онези, които много обичат.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Усмивката на дъщеря ми, подкрепата от моето семейство и верните ми приятели, способността все още да създавам творби – и стихове, и разкази, и романи, и рисунки. Това е

шанс да кажа много неща, които ме вълнуват и с които може да помогна на други души да намерят слънцето в себе си и да променят живота си. Да ги убедя, че всеки ден може да бъде времето за промяна, за възкръсване, щом сме живи.

Какво е за теб самотата?

Приятелка. Тя понякога е необходима. Да събереш себе си след битка или поражение, да излекуваш душата си от причинена болка. Самотата може да бъде верен приятел, стига да знаеш как да общуваш с нея.

Какво ти дава представа за вечност?

Вечна е любовта, вечна е красотата и хармонията в природата, вечна е майчинската всеотдайност. Това ме кара да се усмихвам, защото съм майка, знам какво е истинска любов и съм дете на Майката природа. Вечността е прегръдката между живота и смъртта в името на нов живот, нова любов, ново слънце в душата.

Търсиш ли смисъла на живота?

Намерих го отдавна. Смесълът на живота е да създадеш семейство, да обичаш, да имаш верни приятели и да правиш добро на хората, животните, растенията. Смесълът на живота е да бъдеш достоен човек и да пазиш слънцето в душата ти да не изчезне. Аз го постигнах, макар да съм обикновен смъртен и грешен човек. Значи могат да го постигнат и други. Стига да имат силата и смелостта да се променят. А щом са живи, няма нищо по-лесно от това. Трябва просто да чувстват, да слушат думите, които им казва душата. И всичко ще бъде наред.

Какви чувства изпитваш най-често?

Обич, радост от живота, нежност към семейството и приятелите, към слънцето в душите на другите.

Какво те уморява? А какво те зарежда?

Уморява ме мрънкането и хленченето, което много често слушам около себе си от хората. Зарежда ме слънцето на деня, вярата в Бог и обичта на моето семейство и приятелите ми.

Какво е щастието за теб? Опиши ми един свършен ден...

Щастието е да бъдеш с обичаните от теб хора. Всеки един ден от живота е свършен. Когато пуснеш слънцето в душата си, дори навън да вали и гърми, ти ще се усмихваш, защото знаеш кой си, какво искаш от живота и накъде вървиш.

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете?

Да бъде вярно на себе си, да запомни, че най-голямата ценност е семейството и никога да не го изоставя. Да има мечти и да ги следва, независимо какво мислят другите. Да прави добро и да позволи слънцето да огрява душата му, да подбира приятелите си много внимателно, защото те могат да бъдат спасение. Да се усмихва и радва на всеки ден от живота, защото е прекрасен.

Какво може да те разплаче?

Доброто. Когато срещна земни ангели, даряващи добро, сълзите сами пристигат, за да ми кажат, че не греша и трябва да се усмихна въпреки всичко.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Доброто. Усмивката на дете, разцъфнало цвете, зелено дърво, влюбени на 16, 60, 90 години – животът и любовта са най-прекрасното нещо на света. А най-красивите жени на света са бъдещите майки. Това ме усмихва, това ме радва, когато го видя.

Ако си представил живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета от него?

Наполовина е подреден, липсват още много парченца - това са дните или годините, които ми остават. Как ще се подредят, знаят само Бог, Времето и Съдбата.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Семейството е най-ценното за мен, обичта в него, а също и приятелството, но истинското. А най-голяма благодарност чувствам и дължа на Бог, Времето и Съдбата за това, което имам – семейство, любов, приятели, способността да разказвам истории, да пиша стихове, да рисувам, да правя добро, да съм все още жива. Особено последното – няма по-голям дар за мен да се събудя жива и да знам, че и днес ще мога да се радвам на своето семейство и да бъда с моите обичани приятели. Дано хората, които прочетат интервюто, да го осъзнаят, преди да е късно. Струва си всеки ден да се радваме на живота и да благодарим за него. Струва си всеки

ден да казваме на нашите скъпи хора, че ги обичаме и да им го показваме. Няма нищо по-важно от това. И нищо по-лесно - да го направим.

Ако има нещо, за което не те попитах, а би искала да споделиш с другите – напиши го също!

Благодаря за доверието, за възможността да кажа какво мисля в това интервю, пълно с топли, човешки въпроси, които ме накараха да се замисля над много важни неща.

Здраве, късмет и много обич желая на всеки, прочел написаното!

Чудеса се случват всеки ден в живота ни, ако вярваме в тях. А това, че сме живи, че можем да обичаме, че имаме очи за доброто и красивото е може би най-светлото чудо, с което сме надарени.

Всичко, изказано тук, е вплетено като разбиране, идеи, светоусещане в моите разкази, стихове, романи, рисунки. Те носят слънцето на душата ми и ще бъдат с читателите-приятели и тогава, когато мен няма да ме има. И това е прекрасен повод за още една усмивка и благодарност към Бог, Времето и Съдбата.

Благодарете им и вие, защото сте живи и можете да се радвате на живота днес, тук и сега!

Всичко най-добро на тези, които прочетоха моите думи с душата си и на онези, които не го направиха! Бог да ви пази!

*

P.S. Илиана Иванова Каракочева – родена на 20 септември 1966 г. в гр. София. Живее в София; българка; християнка; специалист по български език и литература; Ина Крейн – псевдоним, свързан с вярванията на предците ми, бежанци от Егейска Македония през 1913 г. - когато човек е между живота и смъртта, има право да си смени името, за да излъже Църната мория (Смъртта), че този човек вече го няма тук, да го търси на друго място. Дори мъж има право да вземе женско име и обратното, но вторият живот вече е мисия и не може да бъде пропилян, той трябва да бъде в служба на общността.

~

Интервюто е публикувано за първи път в блога „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ на Кристина Митева:

http://www.oneofusshares.com/2016/05/blog-post_30.html